

Brief46juli14

16 juli 2014

Beste Vrienden,

De tijd van inpakken is weer aangebroken. Vrijdag de 18de ga ik op weg; maandag de 21ste kom ik in Oosterbeek aan. Fijn, want ik ga naar huis. Nou moet ik er bij zeggen dat het straks eind oktober ook weer fijn is, want dan ga ik weer naar huis. Ik ga aldoor naar huis. Ja, ik voel me hier ook helemaal thuis. Maar toch zijn er aldoor momenten waarop je zegt: "Nee toch!" Laat ik er eens wat noemen. Zoals vaak hebben ze te doen met geld.

In de kerk van St. Joseph Milimani hadden we altijd prima collectes in de Zondagsmis. Zonder dat we ooit over geld praatten. Het was altijd een gezellige chaos als na de preek jong en oud zich de benen ging strekken en zich naar de geldkistjes begaf. De kindertjes die hun muntje net over de rand konden gooien keken het altijd even na. En zo was het tot voor kort. Toen kwam een mevrouw uit Tanzania aan het kerkbestuur vertellen hoe ze veel meer collectegeld konden krijgen. Haar plan werd uitgevoerd. Er werd aangekondigd dat er voortaan alleen nog maar bankbiljetten voor de collecte mochten worden gegeven, geen munten meer. Er verschenen speciale nieuwe kisten waar geen munten in gegooid konden worden: geen sleuven aan de bovenkant, maar een stel ronde gaatjes, waardoorheen het bankbiljet, opgerold als een sigaret, geduwd kon worden. Tot 40 shilling zijn er munten, vanaf 50 zijn het alleen maar biljetten. 50 Shilling is ongeveer een halve Euro, maar voor echt arme mensen is het een hoop geld: je kunt er een maaltijd voor kopen. Dus: luide protesten. "En wat moeten die arme lui die alleen maar munten hebben?" Antwoord: "Die moeten maar een paar weken sparen totdat ze 50 shilling hebben." Werkte het? Natuurlijk werkte het niet. De lui smeten gewoon hun munten bovenop de kisten, of ze gaven niks. Ze zijn nu van de nieuwe methode afgestapt. Maar dat is dan zo'n moment waarop ik denk: Ben ik nu op een andere planeet? Dat kun je toch met je klompen aanvoelen dat dat niet werkt. Maar ja, de lui hebben hier geen klompen; misschien ligt het daar wel aan.

Nog een voorbeeldje. Drie dagen geleden kreeg ik een heer op bezoek. Hij had meegelopen met de tocht van Kampala naar Kisumu, zei hij; ik kon me hem niet meer herinneren. Hij toonde mij vol trots een ontwikkelingsproject voor twaalf vrienden. Het ging over koeien, kippen en fruitbomen. Om mij gunstig te stemmen had hij een zak sinaasappels en mango's meegebracht. Hij had ook heel mooi een gedetailleerde begroting opgesteld. Wat ze nu nodig hadden was vijfhonderdduizend dollar. "Zal ik het papier hier maar bij u laten? ", vroeg hij? Vijfhonderdduizend dollar! Dan denk ik weer: Op wat voor planeet ben ik nu aangekomen.

Vanwege de onveiligheid zijn de controles alom opgekrikt. Overal staan scharen veiligheidsdienaars. Onlangs kwam een bezoeker met de bus. Voor het instappen waren ze allemaal grondig gefouilleerd. bij het vetrek stond een keurig geklede heer op en ging in het middenpad staan. Gedurende de rit vergastte hij de passagiers op een uitgebreide preek. Over de ellende in het land. Over het belang van voorzichtigheid. En over goed gedrag, niet roven en zo. En hoe belangrijk het was om op God te vertrouwen. Iedereen luisterde, en knikte op zijn tijd. Het was immers waar wat hij zei. Toen ze dichterbij het eindpunt kwamen begon de predikant te benadrukken hoe belangrijk het was om gul te geven aan God's dienaren. Dat zou hun rijkelijk beloond worden. Bij het uitstappen drukte menigeen de prediker voor alle zekerheid een muntje in de hand. Gelukkig hoefden het niet alleen maar bankbiljetten te zijn.

Nu we het over geld hebben, even nog een kleine anekdote uit mijn eigen verre verleden. Toen ik in de maand April 1957 aankwam in de missie van Kampala, Oeganda, liep ik die eerste morgen door de compound met de vele huizen. In de deuropening van een daarvan zat een oude Nederlandse missionaris, Harry Vester. We kenden mekaar helemaal niet, maar vanuit de verte schreeuwde hij me toe: "Vertel niet aan de bisschop hoeveel geld je meegebracht hebt!" Een jaar later was hij dood.

Welnu dan mensen, dat is het. Mijn volgende brief zal uit Nederland komen. Heel veel dank voor de leuke reacties. En laten we maar zeggen: Tot ziens.

Hans